

uberettiget til at levere Depositummet tilbage til den, der har forlangt dette.

Bloug: Jeg har paa ingen Maade villet dable, enten den høitærede Indenrigsminister eller hans Forgænger eller Indenrigsministeriet som Institution, fordi det gik ind paa at modtage den foreløbige Sikkerhed. Det forekommer mig tværtimod, at det under de givne Forhold var fuldkommen rigtigt handlet. Derimod kan jeg ganske vist ikke Andet end beklage den Uklarhed i Expeditionen, som har foranlediget den nuværende Vanskelighed. (Indenrigsministeren: Den var ogsaa forsynet med Indenrigsministerens Underskrift!) Ja!

Jeg har rigtignok opfattet den høitærede Indenrigsminister ligesaa feilagtigt som den Taler, mod hvem Ministerens sidste Ytring nærmest var rettet, som om han nemlig ønskede, at Rigsdagen skulde forkaste hele Lovforslaget; thi dersom det er den høitærede Ministers Mening, at vi skulle vedtage Forslaget, og at det saa skal lægges paa Indenrigsministeriets Hylbe, indtil Processen mellem Kronhofs og Chapman er afgjort, da forekommer dette mig at indeholde en stor Uret mod Landets Interesser, der fordre, at Sagen bliver tilendebragt saa hurtig som muligt, for at dette Project ikke skal staa iveien for andre Foretagender. Det er netop det, som det ærede Medlem for 1ste Kreds (Krieger) vil undgaae ved sit Forslag, og han vil endogsaa undgaae, at man skal være nødt til at afvente den i den anden Betingelse stillede Frist af 6 Måanedes, derved, at han vil fornyhøre Fordringen om, at der skal stilles en reen og klar Sikkerhed inden en kort Tid efter Lovens Emanation. I saa Tilfælde vil det nemlig maaskee allerede i Marts eller April være vist og afgjort, om Sagen kommer til Udførelse eller ikke, hvoreledes det end gaaer med Processen om Depositummet.

Indenrigsministeren: Jeg maa dog udtale, at dette Begreb „reen og klar Sikkerhed“ er relativt. Den Indenrigsminister, der modtog det stillede Depositum, betragtede det som et „reent og klart“ Depositum. (Bloug: Ja, da han modtog det!) — Nei! dengang han

nægtebe at tilbagelevere det, da dette forlangtes. (Bloug: Men nu!) . . . .

Formanden: Jeg maa bede det ærede Medlem om ikke at afbryde Taleren.

Indenrigsministeren: Dersom det foreliggende Lovforslag vedtages af Rigsdagen, vil jeg øieblikkelig indstille det til allerhøieste Stadfæstelse og saa hurtig som muligt expedere Sagen og meddele den søgte Concession, for at det ikke skal blive mig, der berører Sagens Fremme mere Tid end høist nødvendigt. Derimod er jeg noget i Tvivl om, hvoreledes jeg vil stille mig, naar der bliver indbragt Endringer i Lovforslaget. I ethvert Fald vil jeg vente, indtil jeg har seet disse Endringsforslag, førend jeg udtaler mig nærmere derom.

Madvig: Jeg sagde forrige Gang, da jeg havde Ordet, at jeg ikke kunde forstaae den ærede Ministers Ytringer anderledes end som en Opfordring til at forkaste Lovforslaget. Strax modfagde den høitærede Minister mig ikke, men nu senere har han sagt, at det ikke var hans Mening at opfordre os dertil. Han sagde imidlertid tillige, at hvis Rigsdagen af Hensyn til den kostbare Tid af 6 Måanedes skulde komme til at forkaste Loven, kunde han ikke misbillige det; er det nu Andet end et Ønske om, at vi skulle forkaste Loven? Men, siger den høitærede Minister, naar vi vedtage Loven, saa vil han forelægge den til Sanction. Ja, naar en Minister har forelagt en Lov, og den saa bliver vedtagen, kan man rigtignok ikke tvivle om, at den samme Minister vil indstille til Hs. Majestet at sanctionere den; men jeg kan endnu ikke forstaae den høitærede Minister anderledes end, at hans Mening maa være den: Jeg har forelagt Loven, og bliver den vedtagen, vil jeg ogsaa forelægge den til Sanction, men jeg har aldeles Intet imod, at Rigsdagen forkaster den.

Indenrigsministeren: Jeg har forelagt Loven, saaledes som jeg gjentagende har udtalt, ikke fordi jeg har nogen Tro eller Overbevisning — og, selv om jeg havde haft en